

Dr František Tomášek

Ze školy do života

Drahý hochu !

Školo, sbohem! Ve chvíli, kdy řekneš tato slova, začneš si uvědomovat, že se loučíš nejen se školními lavicemi, ale také s bezstarostným dětstvím. Přestáváš býti chlapcem, dospíváš v mladého muže a čekají tě vážné úkoly v životě. Den ze dne budeš více poznávat, že jsi vstoupil do školy nejtěžší, do tvrdé školy života. Tam tě čekají úkoly nejobtížnější. Chceš je jistě rozřešit dobře. Proto přijmi ode mne tyto řádky. Nejen je čti, ale také se nad nimi hluboce zamysli a podle nich vždy jednej. Tak se uchráníš nebezpečných omylů a projdeš nejtěžší školou života šťastně.

V Olomouci 8. května 1946.

*Dr. František Tomášek,
Olomouc, Komenského 6./II.*

1. Jen jednou jsi mlád !

Brzy budeš volný od školy a budeš v zaměstnání: v dílně, v obchodě, v továrně, v kanceláři atd. Nejednou uslyšíš: „Jen jednou jsi mlád, hled' ať máš něco ze života! Pojď mezi nás, musíš být jako my ostatní! Už nejsi dítětem, máš právo na život! Mládí se má užít, mládí se musí vybouřit!“

Tak a podobně budou tě mnozí vábit a budou

hledět ti namluvit, jako bys byl na světě jen k tomu, abys co nejvíce užil toho, co hoví tvým smyslům, pudům a žádostem tvého těla. V tom již mnoho mladých mužů hledalo své štěstí. Tak krásně si to představovali, ale dopadlo to velmi smutně.

Ano, jen jednou jsi mlád a proto správně prožij své jediné mládí, abys nemusil se slzou v oku bolně zazpívat „mladost, moje mladost, jak jsem tě utratil, jako by byl kámen do voděnky hodil. Ten kámen ve vodě ještě se obrátí, ale moje mladost nikdy se nevrátí...“

2. Socha Svobody v Novém Yorku.

Budeš-li se někdy plavit do Nového Yorku, uvidíš zdaleka ohromnou sochu Svobody, která je v přístavě jako symbol americké svobody. Tato socha je zároveň majákem, který v noci svítí a dává světelné znamení lodím na širém moři, aby měly správnou orientaci. A je to zvláštní: každé ráno hlídač musí odklízovat mrtvé a těžce zraněné ptáky, kteří leží kolem této sochy Svobody. Jak se to jen může stát? Za noční tmy, oslnění ostrým světlem, které vycházelo ze světla sochy Svobody, letěli přímo proti světlu, avšak prudce narazili na sklo svítilny a mnozí tak nešťastně, že to zaplatili těžkým zraněním nebo životem a se zkrvavenou hlavou a s nalomenými křídly klesali dolů... Hle „Svoboda“ jim přinesla smrt...

Podobně to již nejednou dopadlo s leckterým hochem za nedlouho po opuštění školy. Myslil si: teď

„Jsem svoboden oď pout školy, volný jak ten pták... teď si to „podám“... K vábivé svobodě a volnosti se naplno rozletěl a za nedlouho — jak ten pták u americké sochy Svobody — se sraženými křídly svého mladického rozletu a s hlavou zkrvavenou se zřítíl do propasti své záhuby... Škoda mladistvého života, škoda pro církev i národ...

3. Na jezeře Genesaretském.

V duchu tě vidím, kterak se vydáváš do vlnobití životního boje. Zda dopluješ do přístavu, když ne životního, tedy aspoň věčného štěstí?

Vzpomeň, kterak se jednou plavili apoštolé se svým Místrem na jezeře Genesaretském. Kristus jako člověk podlehl únavě a usnul. Pojednou se přihnala prudká bouře. Vlny hrozily pohltit lodičku. Zděšení apoštolé probouzejí svého Mistra a volají: „Pane, zachraň nás, hyneme“ I dí jim Ježíš: „Co se bojíte, malověrní?“ Potom přikázal větrům i moři a bylo veliké ticho. (Mat. 8, 25—26.)

4. V rozbouřených vlnách dospívání.

Teď se dostáváš do rozbouřených vln svého duševního a tělesného dospívání. Přestáváš být dítětem. Svým smýšlením a také svým tělem stáváš se dospívajícím hochem a pomalu i mladým mužem s novými starostmi a s novými zájmy, kterých jsi dříve neznal. Je smutný pohled na ty, kteří v těchto rozbouřených vlnách svého dospívání hynou. Jsou to

obyčejně takoví, kterým chybí Ježíš Kristus. Měj tedy na rozbouřených vlnách svého dospívání a životního zápasu v lodičce svého mladého života po boku Pána Ježíše. On vstupuje do lodičky tvého života při každém hodném svatém přijímání. Čím více budou na tebe dorážet nebezpečné vlny, ať od těla, světa či od ducha zlého, tím vroucněji se přimkni ke Spasiteli, tím častěji přistupuj k svatému přijímání. On ti řekne: „Co se bojíš, malověrný? Když já jsem s tebou, nemusíš se bát, já ti nedám zahynout. Vždyť já jsem s tebou, já — tvůj Spasitel...“

Nevyhledávej však příležitosti ke hříchu. Kdo miluje nebezpečí, zahyne v něm. V těžkých chvílích pokušení si říkej: „Hříchu, nedotýkej se mne, jsem Boží. Ježíši, Tobě žiji, Tobě umírám, Tvůj jsem živ i mrtev.“ Miluj Boha z celého srdce a pak se nemusíš ničeho bát. I to, co bude pro Tebe bolestné, obrátí Bůh nakonec k dobrému, neboť praví Písmo svaté: „Těm, kteří Boha milují, všechno pomáhá k dobrému.“ (Řím. 8, 28.) „Co sešle Bůh, nes tiše a rád a ptej se, co chce od tebe. On nemíní tě sužovat, on křížem vodí do nebe.“ Po svatém přijímání zůstává s tebou Ježíš Kristus se svým svátostným tělem tak dlouho, dokud nejsou způsoby chleba stráveny, t. j. asi 10—15 minut. Jako Bůh však zůstává ve tvé duši tak dlouho, dokud se nedopustíš těžkého hříchu. *Každým svatým přijímáním tvou duši posílí, aby sis vždy zachoval své největší bohatství: milost posvěcující, katolickou víru a mravní čistotu.*

5. Zachovej si vždy milost posvěcující.

1. Největší dar Boží.

Ještě nikdo nemohl na světě trvale si říkati: „Jsem tak šťasten, že mi vůbec nic neschází.“ Bůh to již tak zařídil, že člověka na světě nic trvale neuspokojí, poněvadž jsme stvořeni pro to, co oko nevidělo ani ucho neslyšelo ani na srdce lidské nevstoupilo, jsme stvořeni pro věčnou radost v nebi. „Stvořil jsi nás, Bože, pro sebe a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě“ — napsal již sv. Augustin († 430).

Do nebe přijde jen ten, kdo je v okamžiku smrti pro nebe posvěcen, kdo je svatý. Nikdo se však nemůže sám svou vlastní mocí pro nebe posvětit. Pro nebe tě posvětil Duch svatý při svatém křtu. Tomu posvěcení od Ducha svatého říkáme milost posvěcující. Říkáme milost, poněvadž je to nezasloužený dar od Boha. Tuto milost nám zasloužil Ježíš Kristus smrtí na kříži a Duch svatý ji rozdává. Milost posvěcující je největší dar Boží, poněvadž dává člověku právo na nebe.

Hleď si vždy zachovat milost posvěcující. Nikdy se nedopouštěj těžkého hříchu, neboť i jediným těžkým hříchem bys ji ztratil. Kdo byl tak nešťasten, že se dopustil těžkého hříchu, ztrácí tím milost posvěcující, má ihned toho hříchu litovat z lásky k Bohu a má toužit po sv. zpovědi. Abys měl takovou lítost, vzbud' v sobě odpor k hříchu a vzpomeň si: „Byl jsem tak nevděčný Tobě, dobrotivý Bože, Tobě, Pane Ježíši, který jsi tolik trpěl za mne na

kříži.“ Také můžeš říkati slova lítosti: „Můj Ježíši, milosrdenství.“ Lítost z lásky k Bohu se jmenuje dokonalá. Zároveň máš nejen toužit po sv. zpovědi, ale také — pokud možno — co nejdříve ji vykonat. Kdo lituje těžkého hříchu z lásky k Bohu a touží po sv. zpovědi, má ten hřích odpuštěn ihned ještě před sv. zpovědí, je však povinen se z něho ještě vyzpovídat. Kdyby se stalo, že náhle umíráš a už se nemůžeš vyzpovídat, pak stačí k úplnému odpuštění i těžkého hříchu dokonalá lítost (z lásky k Bohu) s touhou po sv. zpovědi. Zvykni si proto vzbuzovat dokonalou lítost nad svými hříchy každý večer, poněvadž nevíš, zdali se dočkáš rána.

Kdo by byl tak zatvrzelý v těžkém hříchu, že by ho nelitoval z lásky k Bohu ani při umírání, pak by ovšem zůstal po smrti navždy od Boha odvrácen, byl by od něho navždy zavržen. Takový nešťastník ve své zaslepenosti se vlastně zavrhuje sám.

2. Rosteš v milost posvěcující?

Hleď si nejen vždy milost posvěcující zachovat, ale přičiňuj se také o to, aby jí v tvé duši přibývalo: dobrými skutky, modlitbou, mší svatou a zvláště svatým přijímáním. Čím více máš milosti posvěcující, tím budeš šťastnější, spokojenější, radostnější, tím více ti bude Bůh žehnat a tím větší odměna tě čeká v nebi. Tvoje největší bohatství je milost posvěcující. Proto si pevně umiň:

1. *Ani jeden den bez modlitby.* Ráno vzbud' dobrý úmysl, že chceš všechno po celý den obětovat

Bohu z lásky. Večer zpytuj vždy svědomí a vzbud dokonalou lítost nad hříchy, s dobrým předsevzetím pro příští den. Každé ráno i večer pros Pannu Marii vroucí modlitbou „Zdrávas“, aby ti pomáhala vždy zachovat milost posvěcující.

2. *Ani jednu neděli a zasvěcený svátek bez mše svaté.* Buď zbožně každou neděli a zasvěcený svátek na celé mši svaté. Při mši sv. se za nás obětuje Otci nebeskému Ježíš Kristus, stává se naší obětí a jemu předkládá naše modlitby. To má neskonale větší cenu než celé dny modliteb bez mše svaté. Rád proto pospíchej na mši sv. nejen v neděli a zasvěcený svátek, kdy je to tvoje povinnost, ale pokud možno i ve všední den, zvláště tehdy, když tě něco tíží.

3. *Ani jeden měsíc bez svaté zpovědi a sv. přijímání.* Možná, že jediný měsíc bez sv. přijímání mohl by se ti stát i životem bez Krista a cestou ke zkáze. Pokud můžeš, choď ještě častěji k sv. přijímání: každou neděli nebo i každý den. Ježíš Kristus řekl o sv. přijímání: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v den poslední.“ (Jan 6, 55.) Pán Ježíš řekl jasně: „Kdo jí...“ Jak často jíš? Každý den! Podobně — pokud možno — denně máš požívat Tělo a Krev Páně. Kdo by však byl tak nedbalý, že by Tělo a Krev Páně ani jednou za rok — v čase velikonočním, u nás od Popelční středy do svátku Nejsv. Trojice — nepřijal, ten by měl za to těžký hřích, poněvadž by tím přestoupil důležitý příkaz Krista i církve.

4. *Vykonej denně dobrý skutek a něco si odepři*

z lásky ke Kristu. Když konáš dobrý skutek v mílosti posvěcující, tvoje duše se stává světlejší, krásnější a za takový skutek tě čeká odměna také v nebi. Je to skutek pro nebe záslužný. K takovým skutkům tě vybízí Kristus slovy: „Neskládejte si pokladů na zemi, kde rez a mol kazí a kde zloději vykopávají a kradou; ale skládejte sobě poklady v nebi, kde ani rez ani mol nekazí, a kde zloději nevykopávají aniž kradou.“ (Mat. 6, 19—20.) — Když se v něčem přemůžeš anebo si něco odepřeš z lásky ke Kristu, tím nejen posílíš svou vůli k dobremu, ale můžeš si tak již na světě vytrpět mnoho trestů za své hříchy. Čím více toho vytrpíš z lásky ke Kristu, tím více se můžeš těšit již jen na odměnu po smrti v nebi.

5. *Chraň se toho, co by bylo pro tvou duši nebezpečné.* Stýkej se pokud možno jen s hodnými lidmi, choď jen do slušné společnosti, čti jen dobré časopisy a knihy, choď jen na slušné filmy a slušná divadelní představení. Vyhní se zavčas všemu, co by tvé duši bylo nebezpečné. „Bděte a modlete se, abyste se nedostali do pokušení,“ řekl Pán Ježíš. (Mat. 26, 41.) Buď proto vždy a všude bdělý a opatrný.

6. Zachovej si vždy katolickou víru.

1. Ježíš Kristus založil církev toliko jednu!

Snad od někoho uslyšíš, že prý je vedlejší, má-li někdo víru čili nic. Hlavní prý je, aby byl rádným, poctivým člověkem. Stačí to? Nestačí, neboť Ježíš Kristus řekl: „Kdo věří ve mne, má život věčný...

Kdo neuvěří, bude zavržen.“ (Jan 6, 47 — Mar. 16, 16.)

Jiný snad ti zase řekne, že člověk sice nemá žít bez víry jako zvíře, ale ať prý je mu ponecháno, aby si zvolil církev, která se mu líbí. Založil Ježíš Kristus opravdu několik církví na výběr? Nikoliv! On založil církev pouze jednu! To víme z jeho slov, která řekl apoštolu Petrovi: „Ty jsi Petr (to je skála) a na té skále vzdělám církev svou a brány pekelné ji nepřemohou. Tobě dám klíče království nebeského: cokoli svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi... Pas beránky mé... Pas ovce mé.“ (Mat. 16—19. — Jan 21, 15—17.)

Kdyby Kristus byl řekl: „...vzdělám církve své...“, pak by ovšem byl založil několik církví na výběr. On však jasně řekl „...vzdělám církev svou...“ A tuto svou jedinou církev založil na apoštolu Petrovi. To znamená, že apoštola sv. Petra ustanovil za nejvyššího správce v církvi, za nejvyšší hlavu církve. Teď je na jeho místě římský papež, poněvadž apoštol sv. Petr zemřel jako římský biskup v městě Římě. Tedy jen ta církev může být od Ježíše Krista, která poslouchá nástupce apoštola Petra, římského papeže. A to jest jen církev katolická, která je pro všechny lidi, národy a časy až do konce světa. Je proto samozřejmé, že církev má i svůj mezinárodní jazyk a tím je latina. Považuj to za svou čest, abys znal z latiny aspoň něco z toho, co kněz zpívá při mši svaté.

Buď vděčný za to, že ses narodil v církvi kato-

lické, buď na to hrdý a také podle toho žij a církev katolickou ochotně poslouchej. Církev katolická vede bezpečně a jistě k spasení, poněvadž Kristus slíbil apoštolům a jejich nástupcům: „Já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa“ (Mat. 28, 20). To znamená, že v církvi katolické učí vlastně sám Pán Ježíš. Slíbil také své církvi Ducha svatého slovy: „Budu prositi Otce a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, Ducha pravdy.“ (Jan 14, 16—17.)

2. Podle víry katolické vždy žij, v ní se vzdělávej a jiné k ní přiváděj!

Ničím a za nic na světě se nedej zlákat k odpadu od církve katolické. Vzpomeň na řadu mučedníků a mučednic, kteří raději vykrváceli, než by se byli nechali svěsti k odpadu od církve katolické.

Hleď co nejlépe poznat svou katolickou víru! Proto se v katolické víře pilně vzdělávej pozorným posloucháním kázání a náboženských přednášek, četbou náboženských knih, zvláště Písma svatého, životopisů svatých a církevních dějin. Čti však jen takové Písmo svaté, které je vydáno se schválením církevním a s vysvětlivkami, neboť jen takové vydání Písma svatého je katolické. Také odbírej a čti náboženské časopisy, přihlas se do náboženského sdružení a zúčastňuj se duchovních cvičení neboli exercicií. Katolická víra je velký dar, veliká milost Boží. Proto každé ráno i večer pros Pannu Marii vroucí modlitbou „Zdrávas“, aby ti pomáhala vždy zachovat pevnou katolickou víru.

K své katolické víře se také vždy hrdě hlas! Zmužilé vyznání víry budí úctu u lidí a zajišťuje Boží odplatu. Ježíš Kristus pravil o vyznání víry: „Každého tedy, kdo mne vyzná před lidmi, vyznám i já před Otcem svým, jenž je v nebesích. Kdo by mne však zapřel před lidmi, toho zapru já před Otcem svým, jenž je v nebesích.“ (Mat. 10, 32—33.) Až jednou přistoupíš k volbám, použij tak volebního lístku, aby to bylo k blahu tvé katolické víry a katolického lidu! Je to věc tvého svědomí! Ať také výzdoba tvého bytu je katolická: posvěcený kříž, obraz Ježíše Krista a Panny Marie a kropenka se svěcenou vodou.

Nejen sám zůstaň vždy věrným katolické církvi, ale i jiné k ní přiváděj! K tomu tě zvlášť povolal a posílil Duch svatý při svatém biřmování. Jako katolický křesťan nejen žij, ale také umírej! Kdybys tedy nebezpečně onemocněl, zavolej si zavčas kněze, aby ses mohl ještě vyzpovídat a přijmout Tělo Páně, svaté pomazání a apoštolské požehnání spojené s plnomocnými odpustky pro případ smrti. Uděláš dobrý skutek, když i jiného těžce nemocného připravíš k zaopatření a zavoláš mu kněze.

7. Zachovej si vždy mravní čistotu!

1. Jsi živý chrám Boží!

Krásný je pohled na bělostný květ lilie. Ještě krásnější je pohled na hochu, který je mravně čistý. Víš, co je mravní čistota a znáš její cenu? Naše chrámy jsou budovy posvátné, neboť jsou posvěceny pro

služby Boží a přebývá v nich Ježíš Kristus v nejsvětější svátosti oltářní. Podobně i tvé tělo je něčím posvátným, je opravdu živým chrámem Božím. Tvé tělo se stalo živým chrámem Božím při sv. křtu. Proto praví Písmo sv.: „Nevíte, že jste chrámem Božím a že Duch svatý přebývá ve vás? Kdo kazí chrám Boží, toho zkazí Bůh. Neboť chrám Boží je svatý a tím jste vy.“ (I. Kor. 3, 16—17.) K celému svému tělu se proto vždy chovej s posvátnou úctou!

2. Nesesmilniš!

Abychom se vždy chovali k svému tělu s úctou, vložil nám Bůh do duše posvátný cit, kterému říkáme stud. Tento posvátný cit studu žádá, aby některé části (neboli ústrojí) našeho těla byly zakryty. Jsou to části pohlavní. Je to velmi smutné, že právě této části těla někteří lidé, i chlapci, se smějí nebo o ní sprostě mluví. Takoví jsou buď hloupí, poněvadž se smějí, čemu nerozumějí, anebo jsou sprostí, zkažení. S takovými nechod' jako kamarád, protože by mohli zkazit i tebe. Nikdo z vás není jistě ani hloupý ani zkažený a proto se tomu smát nebude ani nebude o tom sprostě mluvit. Teď, když dospíváš, musíš vědět, že ústrojí pohlavní Pán Bůh v tobě tak zařídil, aby se v něm vyvíjelo símě pro nový lidský život. A to je něco vážného!

Toto ústrojí je jako pramen nového lidského života. Šestým a devátým přikázáním chrání Bůh tento pramen před znečištěním, před hříchem. Toto ústrojí vždy slušně zahalujeme, jednak z úcty a

hlavně proto, aby nebylo nikomu dráždidlem ke hříchu, neboť po hříchu prvotném jsme více nakloněni ke zlému než k dobrému. Jen ti mají právo používatí tohoto důležitého ústrojí způsobem, jaký určil Bůh, které k tomu posvětil platným sv. manželstvím. Kdo není v platném sv. manželství, má nechávat toto ústrojí v úplném klidu a ničím je nedráždit, ani zbytečnou myšlenkou, zbytečným pohledem, zbytečným dotekem, zbytečným obnažováním anebo skutkem. Pro ty, kteří nejsou v platném sv. manželství, ale žijí ve stavu svobodném, platí tato pravidla:

Není hříchem, co se děje z nutné potřeby, na příklad pro očištění těla, pro léčení anebo když někdo myslí na tyto věci při vážném poučení. Rovněž není hříchem, kdyby někdo cítil tělesné podráždění, ačkoliv to nechtěl a ničím si to nezavinil. Má však v takovém případě obrátit pozornost k něčemu jinému nebo se pomodlit, aby mu Pán Bůh pomáhal přemáhat pokušení. Člověk má své pudy ovládat a nemá jíti za nimi slepě jako zvíře.

Bylo by lehkým hříchem proti studu (stydlivosti), kdyby někdo zbytečně, ze zvědavosti anebo z lehkomyšlnosti se oddával takovým myšlenkám, tak by pohlížel, mluvil, zpíval, kreslil, psal, četl, se dotýkal, se obnažoval, se choval k sobě anebo k jiným, že by tím sobě anebo jiným zavinil malé tělesné podráždění. Bylo by to nestydaté. V takovém případě má toho zanechat, aby podráždění přestalo. Kdyby toho zavčas nezanechal, pak by snadno z toho mohl býti i těžký hřích proti mravní čistotě.

Bylo by však těžkým hříchem proti mravní čistotě, kdyby někdo se oddával takovým myšlenkám, tak by pohlížel, mluvil, zpíval, kreslil, psal, četl, se dotýkal, se obnažoval, se choval k sobě anebo k jiným jen proto, aby se tělesně dráždil. Bylo by to nepočetné neboli nemravné. Takové hříchy škodí nejen na duši, ale také na zdraví. Tímto drážděním trpí zdraví celého těla a také se může stát, že z těla počne odcházet símě, které Bůh určil pro vznik nového lidského života. Děje se při tom něco podobného, jako kdyby někdo navrtal na jaře kmen mladého stromku. Co se při tom stane? Míza nemůže proudit do kmene, vytéká ven a stromek chřadne, až uhynie.

3. Jen čisté mládí je krásné a šťastné.

Kdo žije mravně čistě, může býti vždy veselý, spokojený, šťastný, je milý nejen lidem, ale zvláště Pánu Bohu. Sám Pán Ježíš řekl: „Blahoslaveni čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou.“ (Mat. 5, 8.) Blahoslaveni, to znamená nevýslovně šťastní. Šťastní už v životě, šťastní při umírání a šťastní zvláště na věčnosti v nebi. Takoví následují Beránka Božího, kam jde, a zpívají mu píseň novou, kterou dovede zpívat jen ten, kdo si zachoval neporušenou mravní čistotu.

Chceš si jistě vždy zachovati neporušenou mravní čistotu. Když se neoženíš, tedy mládeneckou čistotu po celý život, oženíš-li se, tedy mládeneckou čistotu

až do manželství a pak čistotu manželskou (t. j. chránit se hříchu proti manželství).

Kterými prostředky si zachováš neporušenou mravní čistotu? 1. Zachovej si vždy stud v chování k sobě i k jiným. — 2. Otužuj své tělo, cvič se v se-
bepřemáhání! (Denně aspoň jedno sebezapření!) —
3. Varuj se všeho, co je pro mravní čistotu nebez-
pečné! (Proto: nezahálej! Buď střídavým v požívání
pokrmů a zdržuj se opojných nápojů! Pozor na oči!
Buď opatrný na četbu! Chovej se velmi uctivě a
zdrželivě k dívkám a k ženám vůbec! Pozor na
různé zábavy, zvláště na tanec, divadlo, film, zá-
bavné lokály!) — 4. Rychle odpírej pokušení! —
5. Důvěrně vzývej P. Ježíše, P. Marii a anděla stráž-
ného! — 6. Častěji a pravidelně přistupuj k sv.
zpovědi a k sv. přijímání! (Alespoň jednou za mě-
síc!) — 7. Pamatuj, že Bůh všechno vidí a že každé
chvilce můžeš zemřít!

4. Tvůj drahocenný diamant.

V jižní Africe je bohatá krajina Transval. Tam
našly r. 1879 děti trpytný kámen, s nímž si hrály
jako s jinými kaménky. Kolemjdoucí cestující zpo-
zoroval u dětí tento lesklý kámen a požádal je, aby
mu jej daly. Nějaká sladkost, kterou jim cestující
dal, byla jim milejší, než celý ten lesklý kámen. Bez
váhání mu jej daly. V Kapském Městě jej ukázal
učenému dr. Andersenovi. Ten si kámen důkladně
prohlédl a potom řekl: „Šťastný člověče, jste bo-
háčem. Je to vzácný drahokam, diamant!“ Potom

kopali na místě, kde onen kámen byl nalezen, hledali a brzy objevili proslulá jihoafrická diamantová ložiska. Bylo tam nasbíráno diamantů v úhrnné ceně více miliard. Onen diamant, který daly děti tak lehkomyšlně cizinci, byl předmětem všeobecného obdivu na světové výstavě pařížské. — *Ty máš diamant ještě vzácnější! Je to drahocenný diamant čistoty mravní, opravdu svaté čistoty! Za nic na světě jej nikomu nedávej, za nic na světě, ani za miliardy ne! Raději všechno obětuj, i svůj život, ale nikdy si od nikoho nenechej vzít mravní čistotu!*

Mravní čistota dává člověku pravou krásu, radost, sílu, spokojenost, zdraví, životní štěstí a hříchy proti mravní čistotě to všechno berou! Pamatuj proto vždy: jen čistý je šťastný a silný! *Zachovej si proto vždy své velké bohatství, svou velkou vznešenost, svou největší ozdobu, svou největší sílu: neporušenou mravní čistotu!* „Jen jedno dát ti mohu na cestu: hleď zachovat si pro vždy srdce čisté, toť nad královský trůn i nad lásku.“ (Jar. Vrchlický.) „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou.“ (Mat. 5, 8.)

Zbožným a čistým životem se nejlépe připravíš na stav a povolání, které ti určil Bůh a jen tak najdeš své štěstí životní a také věčné.

8. Čím budeš?

1. Již nejsi dítětem!

Vzpomeň, kterak jsi vypadal, když jsi začal chodit do školy... A dnes?... Někdy pocítuješ v sobě takovou sílu, že bys chtěl všechno zpřerážet, zpře-

vracet... Jindy jsi zase skleslý, unavený. Někdy jsi veselý, že bys výskal, jindy zase tak nespokojený, že bys nejraději utekl hodně daleko, tak do Ameriky nebo do Austrálie... Všechno je v tobě jako v sudě, v němž kvasí mladé víno: bublá to, pění... až se vykvasí, vyčistí a ustálí. Ty také teď se dostáváš do plného tělesného vývoje, dějí se s tebou veliké změny, že někdy jsi z toho tak zmaten, že ani nevíš, co to má všechno znamenat. Nemluv o tom s kamarádem, ten je na tom sám stejně jako ty. Nejlepší je, když se můžeš zeptat na všechno svého tatínka a když snad to není snadné, pak se klidně zeptej kněze, třeba ve sv. zpovědi, ale docela otevřeně a upřímně. On ti poví všechno, co potřebuješ vědět, abys dobře rozuměl sobě a také mohl správně a zdravě žít. — Buď klidný! Sám Pán Bůh chce, abys nezůstal malým chlapcem, ale dospěl v muže a mohl splnit úkoly, které na tebe chce vložit.

2. Dobře si to rozmysli!

Podívej se na hodinky. Kolik je v nich různých koleček! Jen tehdy mohou hodinky jít, když každé z nich je na správném místě. Jak má určeno každé kolečko své místo v hodinovém stroji, podobně určil Bůh také každému z vás určitý stav a povolání. Svého věčného cíle, nebe, máš dosáhnouti v určitém stavu a povolání. Jen tehdy budeš opravdu šťasten ve svém životě, když budeš v onom stavu a povolání, ke kterému tě určil Bůh. On tě určil k tomu povolání, ke kterému ti dal náklonnost a schopnosti. Po-

volání je mnoho. Stavy máš otevřeny tři: manželský, řeholní a svobodný ve světě.

Bůh vložil do srdce mladého muže cit otcovský, t. j. touhu mnoho pracovat a mnoho vykonat pro jiné. Proto jen tehdy je muž opravdu šťasten, když hodně pracuje pro jiné, buď v manželství jako skutečný otec rodiny, nebo jako otec ve smyslu duchovním v životě řeholním nebo kněžském, nebo zůstane svobodný ve světě, ale hodně pracuje pro jiné. Od správné volby stavu a povolání bude záviset nejen tvé životní štěstí, ale z velké části také i tvé spasení. Modli se proto horlivě k Duchu svatému a k Panně Marii, jakožto k Matce dobré rady, abys dobře zvolil svůj stav a povolání.

3. Stav manželský!

Nejprve si povíme něco o stavu manželském. Stav manželský ustanovil Pán Bůh již v ráji slovy, která řekl prvním lidem: „Rostte a množte se a naplňte zemi...“ (I. Mojž. 2, 24.) Pán Ježíš povýšil tento stav na svátost. Stav manželský je svátost, která posvěcuje svobodného katolického muže a svobodnou katolickou ženu k společnému manželskému životu. Manželé mají přispívat k tomu, aby se děti rodily v řádném, platném sv. manželství a mohly býti řádně vychovávány.

Avšak, aby mohlo dítě přijíti na svět, k tomu nestačí jen sami manželé. K tomu je třeba, aby Bůh pokaždé stvořil novou lidskou duši. Jak je to něco svatého! Zde spolupracují rodiče s Bohem při jeho

tvůrčím díle. Poněvadž je to něco tak svatého, mají jen ti právo přiváděti děti na svět, kteří jsou k tomu od Boha posvěceni platným sv. manželstvím. Kdyby tedy některý katolický muž nebyl v platném, církví katolickou posvěceném manželství a stal se otcem a měl s některou ženou dítě anebo žil s některou jako s manželkou, třebas s ní dítě neměl, dopustil by se před Bohem těžkého hříchu. Proč? Protože nebyl od Boha posvěcen pro život manželský a pro otcovství. Byl by to podobný hřích jako u toho, kdo ještě není na kněze vysvěcen, avšak za kněze by se vydával a odvážil by se vykonávati kněžský úřad, jako na příkl. sloužiti mši svatou.

4. Láska a známost.

Aby lidé vstupovali do stavu manželského, proto Bůh vložil do srdce dospělého mladého muže a dívky vzájemnou náklonnost, vzájemný cit lásky. Rozumný mladík dobře ví, že láska mezi mladými lidmi není pouze hračkou na ukrácení dlouhé chvíle anebo pro zábavu, ale je to posvátná cesta, na kterou mohou vkročit ti, kteří chtějí vstoupit do svatyně manželství. Proto si s láskou nezahrává a nezačíná chodit se žádným děvčetem, dokud nemůže myslit na brzký vstup do manželství. Teprve tehdy má právo chodit s dívkou a navázat s ní známost, když je to s dobrým úmyslem, t. j. proto, aby se přesvědčil, zdali se k sobě hodí k nerozlučnému svazku manželskému. Kromě toho musí býti známost vždy čistá, t. j. bez hříchů. Říká se, že kolik hříchů je ve zná-

mosti, tolik neštěstí a křížů bývá v manželství. Aby známost zůstala čistá, má být veřejná; to znamená, že mají o tom vědět rodiče a nemají se spolu scházet na místech zcela osamělých anebo za tmy, nebo v bytě bez přítomnosti někoho z rodičů nebo ještě některého jiného člena rodiny.

Uvědomělý mladý muž považuje tyto požadavky za samozřejmé a také se podle toho řídí. Proč? Poněvadž dobře ví, co je láska, jak se vyvíjí a k čemu směřuje. Láska se jinak vyvíjí u mladého muže a jinak u dívky. U čistého, nezkaženého, jemného hoch a u čisté, nezkažené dívky ukazuje se láska z počátku jako cit čistě duševní. Takový hoch touží mít někoho rád a od jiného být milován. Když hoch a dívka začnou spolu chodit, zdá se jim, jako by to bylo pouhé přátelství, ale nejkrásnější, jaké může být. Když jiní se na to dívají jako na lásku, pak se na ně zlobí a tvrdí, že je to jen kamarádství a nic více! Zkušenost však nás poučuje o tom, že mezi mladými lidmi různého pohlaví netrvá dlouho poměr jen přátelský. Tento poměr z počátku jen „přátelský“ velmi brzy přechází v první stupeň lásky, v lásku duševní.

Když se spolu scházejí dále, pak přechází láska duševní dříve nebo později v druhý stupeň lásky, v lásku smyslovou neboli erotickou. To znamená, že dva lidé, kteří se mají rádi, touží také po zevnějších projevech lásky, touží po tom, co lahodí smyslům, na příklad zraku, sluchu a touží i po políbení. Na slušné políTbení mají však právo tehdy, když

je jejich láska opravdu čistá a tak vážná, že může vésti k zasnoubení a k manželství.

Třetí a poslední stupeň lásky je láska tělesná neboli sexuální, která touží po spojení tělesném. Na to však mají právo teprve ti, které Bůh k tomu posvětil platným svatým manželstvím, aby děti byly přiváděny na svět jen v platném svatém manželství a mohly býti také řádně vychovávány.

Čistá, nezkažená dívka ve známosti a zasnoubení nikdy netouží po této lásce tělesné, dokud nejsou k tomu posvěceni platným svatým manželstvím. Avšak u mladého muže láska duševní a smyslová (erotická) dosti často a rychle přechází v lásku tělesnou. Je proto dlouhá známost pro mladého muže i dívku krajně nebezpečnou, zvláště kdyby se spolu scházeli o samotě, bez svědků. Proto rozumný mladý muž ve svém styku s dívkami je zdržlivým, opatrným, nenavazuje lehkomylně známosti, za žádnou cenu nenaváže známost ve věku, kdy ještě nemůže myslet na manželství. Rovněž nikdy nenaváže známost s takovou dívkou, s kterou nikdy nemůže uzavřít platný sňatek manželský.

Uvědomělý muž je vždy velmi ukázněný, když navázal již vážnou známost. Nedovoluje si lehkomylně různé něžnosti a projevy smyslové (erotické) lásky, jako na příklad políbení, poněvadž dobře ví, že by to mohlo jej uvést do velkého pokušení k lásce tělesné. Tím by uvedl nejen sebe, ale zvláště dívku do velkého nebezpečí! Proto ani v zasnoubení

nemá býti mnoho takových zevnějších projevů lásky. Když má ji opravdu rád, pak každé nebezpečí od ní vzdaluje. Dobře ví, že čistá, nezkažená dívka prožívá svou lásku především duševně a smyslově (eroticky) a nikoliv tělesně, i kdyby se k němu tulila. Nemyslí si proto, že by to byly u ní projevy lásky již tělesné. Nikdy si proto nedovoluje k ní něco neslušného, nebo něco dokonce proti studu a svaté čistotě.

Bohužel, právě v těchto závažných věcech velmi mnozí mladí mužové dopouštějí se mnoha osudných chyb. Chybují z velké části proto, že jim to nikdo řádně nevysvětlil a v těchto nejchoulostivějších záležitostech svého mládí i budoucnosti byli ponecháni sami sobě. Tobě se dostává poučení těmito řádky. Vždy pamatuj, že uvědomělý, rozumný mladý muž je viditelným strážným andělem dívky, s kterou chodí, a chrání ji nejen proti nebezpečí zevnímu, ale také před nebezpečím, které vychází z jeho vlastní tělesné žádostivosti.

5. Zasnoubení a svatba.

Známost nemá býti ani příliš dlouhá ani příliš krátká. Jakmile poznali, že se k sobě nehodí k šťastnému manželskému životu, mají se rozejít. Bylo by nerozumné a nesprávné v takovém případě ve známosti pokračovat. Když se však přesvědčí, že se k sobě opravdu hodí a mají všechny podmínky k šťastnému životu manželskému, pak se zasnoubí. To znamená: dají si vážný slib, že spolu uzavřou

sňatek manželský. Tento slib má býti před svědky. Po zasnoubení má býti co nejdříve svatba a sice podle předpisu církevního před farářem a dvěma svědky. Před tím jsou tři ohlášky, snoubenci dostanou ještě od p. faráře poučení o stavu manželském a před svatbou jdou k sv. zpovědi a k sv. přijímání. O platném sv. manželství platí slova Ježíše Krista: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ (Mat. 19, 6.)

Pro katolického křesťana je i před Bohem platné jen takové manželství, které bylo uzavřeno podle předpisů katolické církve. Kdyby některý katolík žil v manželství takovém, které je před Bohem neplatné (na příklad uzavřené jen před úřadem světským, před duchovním nekatolickým), nemohl by tak dlouho dostati ve sv. zpovědi rozhřešení, dokud by nedal své manželství i před Bohem a církví do pořádku, poněvadž takový žije svévolně v těžkém hříchu. Pamatuj, že nic na světě ani žádné manželství nemá takovou cenu, abys pro ně vydával v nebezpečí věčnou spásu své duše!

Zatím máš ještě dosti mnoho času na známost a manželství, poněvadž rozumný mladý muž se žení až kolem 25. roku svého věku, aby byl dobře připraven na velké povinnosti v manželství. Je však třeba, aby i o tom byl zavčas poučen, aby se nedostal do nějakého neštěstí. Až jednou začneš se známostí, buď také v této věci upřímným ke svým rodičům, zvláště k mamince a ke knězi ve sv. zpovědi a všechno jim pověz, v čem bys snad měl ještě nejistotu anebo v čem bys potřeboval poučení.

6. Stav řeholní.

Někdy ti snad napadne otázka: „Co je lepší, ženit se nebo se neženit a zvolit si stav řeholní, buď u redemptoristů, dominikánů, jesuitů, františkánů, kapucínů anebo jít jako pomocník misionářů daleko za moře?“ Na to odpovídám: „To bude pro tebe lepší, k čemu tě určil Bůh. Většinu určil Bůh pro život manželský. Jsi-li ty mezi nimi, pak nejšťastnější můžeš býti jen v manželství. Některé však volá Bůh k životu řeholnímu. Jsi-li ty mezi těmito vyvolenými, pak můžeš být nejšťastnějším jen v životě řeholním. Muž, který žije v manželství, má srdce rozdělené, neboť polovinu srdce dává své manželce a rodině. Muž, který žije ve stavu řeholním, dává však celé srdce jen Bohu a z lásky k Bohu těm, kteří jsou svěřeni jeho péči. V tom je velikost, krása a záslužnost jeho oběti.

Pán Ježíš i tobě praví: „Chceš-li dokonalým býti, jdi, prodej, co máš, a dej chudým a budeš míti poklad v nebi a přijď a následuj mne . . . A každý, kdo pro jméno mé opustí dům nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo manželku nebo děti nebo pole, stokrát více vezme a život věčný zdědí.“ (Mat. 19, 21—29.)

Řeholníci jsou duchovními otci, poněvadž se oběťují opravdu otcovsky pro velikou rodinu lidské společnosti, neboť svými modlitbami a oběťmi odvracejí tresty Boží, svolávají Boží požehnání a svou službou potřebným, trpícím bližním konají velké záchranné dílo. Pravý řeholník má opravdu velké,

otcovsky milující srdce. Poznáváš-li v tom své povolání, porad' se nejprve ještě se svým zpovědníkem a potom si vyžádej bližší pokyny v klášteře, o který se zajímáš.

7. Stav svobodný ve světě.

Jsou i takoví, kteří si nezvolí ani stav manželský, ani stav řeholní, zůstávají jako svobodní ve světě. Kdyby si to někdo tak zařídil jen z pohodlí anebo proto, aby se vyhnul těžkým úkolům a povinnostem a mohl nevázaně a hříšně hovět svým náruživostem, pak by to bylo jistě hříšné a zavrženíhodné. Jsou však i takové případy, že někdo se nehodí pro churavost ani pro manželství, ani pro život řeholní, anebo je zavalen tak velkými a těžkými úkoly ve svém povolání, že by opravdu neměl času se věnovat rodině. V takovém případě má ovšem k tomu důvod, aby zůstal jako svobodný. Má se však tím více obětovat pro blaho jiných. Povolání si zvol takové, o které máš nejen zájem, ale pro které máš také schopnosti. Hled' se potom co nejvíce ve svém povolání zdokonalovat, neboť jen dobrá odborná práce bude tě těšit a jen jako dobrý odborník se vždy a všude dobře uplatníš!

9. Cti otce svého i matku svou!

1. Měj porozumění pro starosti svých rodičů!

Dorůstající hoch onemocněl na zápal plic. Maminka ho opatrovala dnem i nocí. Pokud měl vysoké horečky, dávala mu obklady. Když se při tom

nad ním skláněla, všiml si, kterak se ukazují na její hlavě už i šedivé vlasy a kterak se ukazují vrásky na jejím obličeji... A maminka ještě nebyla stará. Tu mu napadlo: „I ty jsi příčinou těch předčasně bílých vlasů a těch předčasných vrásek. Kolikrát jsi maminku zarmucoval, nejednou i těžce!“ Tu se v duchu modlil: „Dej mi, Bože, opět zdraví, všechno chci mamince vynahradiť, všechno, dokud je čas...“

Podívej se trochu lépe na ustaranou tvář svého tatínka, své maminky, na jejich upracované ruce, na jejich někdy tak starostlivý pohled. Pamatuj: to všechno pro tebe! Nespočteš všechny ty starosti, námahy a oběti, které rodiče dosud přinesli pro tebe. Nespočteš krůpěje otcova potu, který se řinul, když se namáhal a pracoval pro tebe, aby vydělal na pokrm a oděv. Ani nevíš, kolikrát maminka k vůli tobě v noci vstávala, maličkého konejšila, zpívala, aby tě uspala a zároveň svůj spánek zaháněla, když tebe nemocného opatrovala. A to ještě není všechno.

Teď, když dorůstáš, bude se ti někdy zdát, že tě rodiče příliš omezují ve tvé svobodě, že tě příliš hlídají, že ti nedopřávají volnosti, že ti zkrátka nerozumějí. Tyto pocity se ozývají v každém dospívajícím hochu, poněvadž v době, kdy dorůstá, má se již připravovat na samostatnost v životě. Těžko snášíš v tomto věku zasahování rodičů, poněvadž se ti zdá, že s tebou zacházejí jako s malým dítětem a zatím ty již nejsi malým chlapcem.

Nezapomínej při tom však na to, že i oni prožili své mládí, jsou mnohem zkušenější než ty, vědí,

čeho nejvíce potřebuješ a před čím tě mají chránit, abys bez škody prožil nebezpečnou dobu svého dospívání. Ted' právě potřebuješ rodičů nejvíce! O mnoho je proto ochuzen ten hoch, který právě v těchto svých nebezpečných letech nemá opory ve svých rodičích.

Kdybys prošel celý svět, nikde nenajdeš toho, kdo by to s tebou lépe smýšlel, než otec a matka. „Není přítelíčka nad tatíčka. Na slunci teplo, u matky blaho.“ Miluj své rodiče i když se s tebou vadí, jejich zlaté srdce nikdo nenahradí. Proto i když někdy pocítíš nechuť k tomu, že příliš zasahují do tvého života, musíš se přemoci a zachovat k nim stůj co stůj vždy patřičnou úctu, lásku a poslušnost. Až budeš plnoletý a pryč z domova, pak ovšem nejsi již vázán poslušností, ale povinnost úcty a lásky trvá až do smrti.

Dokud jsi byl malý, oni se s tebou často pomazlili, pohráli. Ted', když dorůstáš, ukazuj zase ty, že máš porozumění pro jejich starosti. Nejednou přijde tatínek ze zaměstnání celý unavený. Pěkně s úsměvem ho přivítej a hned ochotně posluž tím, co potřebuje. Otec je hlavou, matka srdcem rodiny. Je potřeba hlavy i srdce. Matka jako srdce rodiny nejvíce prožívá všechno, co hýbe rodinou; nejen radosti, ale zvláště starosti, utrpení a všechny svízele, které doléhají na některého člena rodiny. A je toho někdy tolik! Opravdu mnoho se od ní žádá! Vždyť i ona je jenom člověkem a má také nervy. Pamatuj, že máš maminku jen jedenkrát! Až to mateřské srdce jednou přestane tlouci, až bude tvoje maminka uložena

tam na svatém poli pod křížem a květinami, teprve tehdy plně pochopíš a poznáš, koho jsi ztratil: tvoji maminku ti již nikdo nenahradí! Buď jí proto vždy zářivým paprskem radosti a vždy ochotným k pomoci. Podobně si počínej i ke svým sourozencům. Je to úplně zvrácený pořádek, když někdo dovede býti k cizím lidem jako vycházející sluníčko a doma k rodičům a ke svým sourozencům bývá jako černé mračno.

Mluv s rodiči o tom, co je zajímá, dělej jim ve všem jen radost a přičiň se o to, aby i od jiných lidí slyšeli o tobě jen chválu, neboť je to velmi potěší. Udělej, co jim vidíš na očích, ber jim práci z rukou. Bez jejich vědomí nic nepodnikej, ve všem se jich taž o radu, svěř se jim se svými pochybnostmi a nezatajuj před nimi svých známostí. Když tě kárají, neodmlouvej, ale polepši se. Nepožaduji od nich věci obtížné anebo dokonce pro ně nemožné. K jmeninám, k svátkům a k novému roku jim vždy blahopřej. Udělej jim radost také nějakým dárkem, neboť tím se posílí tvoje láska k nim a jejich k tobě.

2. Nemoc, stáří a smrt rodičů.

Zvláštní péči věnuj rodičům, když toho nejvíce potřebují: v nemoci a ve stáří. Když onemocní, postarej se zavčas o lékaře a podle potřeby také zavčas zavolej kněze, aby je zaopatřil svátostmi. Nenechávej je hynout bez kněze jako zvíře. Pokud možno co nejčastěji buď v případě nemoci u jejich postele, abys jim mohl posloužit každou chvíli, když budou

něco potřebovat. Jak je to smutné, když maminka leží doma vážně nemocná, synovi je to ošetřování už trochu nudné, zdlouhavé a jde za svými kamarády. Zatím, co se s nimi vesele baví, maminka doma opuštěně umírá...

Je nepochopitelné, jak může někdo býti necitelným k nářkům, strádání a bídě rodičů. O takových napsal básník Neruda: „Kdo, když matka pláče, vesele si zpívá, — kdo, když matka volá, chladně jen se dívá, — kdo se zříká vlastní staré matky svojí, — toho se i samo slunce dotknout bojí.“ Když budeš už zaměstnán, dej celý první plat svým rodičům. Nebude toho sice mnoho, ale bude to důkaz tvé lásky a vděčnosti. A potom také dále co nejvíce přispívej na vedení domácnosti. Když Bůh dopřeje tvým rodičům stáří, zpříjemňuj a ulehčuj dny jejich života jak můžeš. Je to velmi smutné, když rodiče ve svém stáří s pláčem naříkají na nevděk svých dětí, ačkoliv pro ně pracovali a se starali celý svůj život! Pamatuj, že rodiče, ať jsou zdraví nebo nemocní, živí nebo mrtví, dobří nebo nehodní, zasluhují vždy tvé pomoci a modlitby. Nezapomínej nikdy na tuto svou svatou povinnost!

Zapros je o požehnání a za vše vroucně poděkuj, když odcházíš z domova a vstupuješ do stavu manželského nebo řeholního. Písmo svaté praví: „Požehnání otcovo utvrzuje domy synů, ale kletba matčina z kořene vyvrací základy.“ (Sir. 3, 11.) A naše přísloví k tomu dodává: „Požehnání rodičů ve vodě neutone a v ohni neshoří.“

Když ti zemře maminka nebo tatínek, vystroj jim slušný pohřeb a dej za ně sloužit mše svaté. Pamatuj na ně se mší svatou zvláště ve výroční den jejich smrti. Také přistup k sv. zpovědi a k sv. přijímání a obětuj to za ně. I jejich hrob udržuj pěkně ozdobený. Je to zevnější důkaz tvé vděčnosti a lásky. Je to smutný obraz, když děti ještě žijí, a nechávají zarůstati hrob otce nebo matky travou... *Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi!*

Pamatuj!

Píši ti tyto řádky v prvním výročí památného roku 1945, kdy naše drahá vlast opět byla osvobozena a z hlubokého ponížení pozdvižena. Stalo se to v nejkrásnějším měsíci celého roku, v měsíci květu. Květy jsou slibnou nadějí požehnaného ovoce. O to pracujeme a za to se modlíme, aby památný květen v roce 1945 byl slibnou nadějí krásné budoucnosti našeho drahého národa a církve. Aby se to stalo skutkem, bude nejvíce záležet na tobě, na každém z vás, neboť jste květem národa i církve, ve vás roste naše budoucnost. Květ tvého mládí nesmí býti rozhlodán červem špatnosti, musí se rozvíjet zdravě a krásně, pro tvé štěstí životní i věčné, pro velkou budoucnost našeho milovaného národa a církve v naší domovině. Vy jednou převězmete správu všech veřejných záležitostí u nás, ve vašich rukou je naše budoucnost. Na každém z vás záleží opravdu mnoho!

Ukázal jsem ti cestu tvého štěstí životního i věčného. Nestačí však správnou cestu jen znát, také musíš touto cestou jít! K tomu ovšem potřebuješ mnoho síly, neboť následkem hříchu dědičného „srdce lidské se kloní od mladosti k zlému“ (Mojž. 8, 21.) Tuto potřebnou sílu ti nedá žádný člověk, ani tatínek, ani maminka, ani nejlepší kamarád, nýbrž jen všemohoucí a dobrotivý Bůh!

Proto ať přijdeš kamkoliv, v kterémkoliv stavu a povolání, vždy si zachovej své největší bohatství, svou největší sílu: milost posvěcující, katolickou víru a mravní čistotu! Aby sis tyto největší poklady vždy zachoval, pevně si umiň: 1. Ani jeden den bez modlitby! 2. Ani jednu neděli bez mše svaté! 3. Ani jeden měsíc bez svatého přijímání! 4- Denně dobrý skutek a sebezapření! — 5. Chránit se vždy toho, co je tvé duši a tělu nebezpečné!

Denně se pomodli ráno i večer vroucně Zdrávas, aby ti Panna Maria pomáhala vždy zachovat milost posvěcující, katolickou víru a neporušenou mravní čistotu. K tomu přidávej pokud možno aspoň desátek sv. růžence. Během dne častěji si v duchu říkej střelné modlitby, na příkl. „Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.“ „Neposkvrněné Srdce Panny Marie, Tobě zasvěcuji srdce svoje.“ „Pane Ježíši, jen Tobě patří moje mládí.“ „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, miluji Tě.“ „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, přijď království Tvé.“ „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, ochraňuj naše rodiny.“ „Pane Ježíši, Ty jsi můj a já jsem Tvůj!“ „Hříchu, nedotýkej se mne, jsem

Boží!“ „Svatý Václave, oroduj za nás!“ „Svatý don Bosko, oroduj za nás.“

Každé ráno pamatuj vždy na dobrý úmysl a každý večer vzpomeň také na svou smrt a zpytuj své svědomí; vzpomeň, co dobrého jsi vykonal, co sis z lásky k Pánu Ježíši odepřel a v čem jsi pochybil. Potom vzbud' dokonalou lítost nad svými hříchy a pevně si umiň, v čem se chceš na druhý den nejvíce polepšit. K tomu přidej ještě prosbu: „Svatý Josefe, vypros mi šťastnou hodinku smrti.“ — Vždy s čistou duší, s radostnou tváří a s dobrým srdcem!

OBSAH

Drahý hochu !	1
1. Jen se bavit a líbit?	1
2. Socha Svobody v Novém Yorku	2
3. Na jezeře Genesaretském	3
4. V rozbouřených vlnách dospívání	3
5. Zachovej si vždy milost posvěcující! 1. Největší dar Boží. 2. Rosteš v milosti posvěcující?	5
6. Zachovej si vždy katolickou víru! 1. Ježíš Kristus založil církvev toliko jednu! — 2. Podle víry katolické vždy žij, v ní se vzdělávej a jiné k ní přiváděj!	8
7. Zachovej si vždy mravní čistotu! 1. Jsi živý chrám Boží. 2. „Nesesmilniš!“ — 3. Jen čisté mládí je krásné a šťastné. — 4. Tvůj drahocenný diamant	11
8. Čím budeš? — 1. Již nejsi dítětem. — 2. Dobře si to rozmysli. — 3. Stav manželský. — 4. Láska a známost. — 5. Zasnoubení a svatba. — 6. Stav řeholní. — 7. Stav svobodný ve světě	16
9. Cti otce svého i matku svou! — 1. Měj porozumění pro sta- rosti svých rodičů! — 2. Nemoc, stáří a smrt rodičů	25
Pamatuj!	30

Poznámka spisovatele: Do této brožurky jsem vložil nejhlavnější věci z knížky, kterou jsem napsal pro dospělé hochy po opuštění školy: „Mladý muž se dívá do života.“

Nihil obstat. Censor ex officio: Dr. Josephus Hlouch. Nr. 3517.

Imprimatur.

Olomucii, die 27. Aprilis 1945.

Dr. Udalricus Karlík,
vicarius generalis.

S církevním schválením.

Dr. Fr. Tomášek: Ze školy do života.

Nákladem Matice Cyrilometodějské v Olomouci.

Tiskla „Snaha“ v Hranicích.

Foto Frait v Olomouci.

Náklad 5.000 kusů.

Cena Kčs 3.—.

1946.